

Spomini ...

... na drsanje brez drsalk

Pred kratkim so pisali v časopisu, da je bilo v šestdesetih letih za božič vsako leto belo. Snega je bilo dovolj, kar lahko tudi sam potrdim, saj sem v teh letih doraščal. Zima je trajala dolgo. Še v mesecu marcu je bila narava pokrita z belo odejo in dostikrat smo lahko hodili in se igrali na zmrznjenem snegu – na „sriemu“, kakor še danes pravimo snegu, ki nastane po južnem vetru in nato spet pomrzne.

Zelo radi smo se otroci drsali na majhni zaledeneli površini sredi gozda. Tam, kjer se je poleti zbirala voda v globeli, je pozimi nastalo naše drsališče. Seveda nismo imeli niti drsalk niti hokejskih palic, pa smo vseeno igrali hokej na ledu. Loparje smo si napravili kar sami. Vzeli smo leskovo palico in nanjo pritrdili dvajset centimetrov dolgo desko. Tudi sosedovi otroci so naredili isto. Ker je bila tam mnogoštevilna družina, smo zlahka določili dve moštvi in se podali v divjo borbo za ploščico, ki je bila pri nas tri centimetre debel košček okroglega lesa.

Nekega nedeljskega popoldneva se nam je pridružil stric Štefan, mlad, mišičast tesar, ki je bil težkega dela vajen. Drsanje brez drsalk in hokej na ledu pa ga je tako zmučilo kot nobeno delo na strehi, kar nam je priznal šele nekaj tednov kasneje.

Seveda se je zelo potrudil, dirjal sem in tja, se oprijemal za palico, a vseeno mu je dostikrat spodrsnilo in je treščil na trda ledena tla.

Za nas otroke je bilo vse to silno zabavno, saj je bil stric večji in močnejši ter pravzaprav zgled za nas na vsakem področju. Za hokej na ledu brez drsalk pa je imel le premalo izkušenj, tako da je imel po naporni tekmi teden dni boleče mišice in ga od tedaj naprej nikoli več nismo videli na našem skritem drsališču sredi temnega gozda v bližini starega mlina na Kogelski Gori.